

ניל מנוסי

יום בחייו של MTV

ערוץ המוזיקה MTV הוא ראי הנפש של התרבות הצעירה היום, שמספק 24 שעות ביממה רצף צפוף של דימויים השאובים היישר ממעמקי התת-מודע הקולקטיבי. ניל מנוסי יצא לביקור פרידה של יום אחד בערוץ שאהב ועזב. רשמי מסע אחרון

ערוץ המוזיקה MTV הוא ראי הנפש של התרבות הצעירה היום. חופשי מכבלי ההיגיון הסיפורי ובלתי מחויב לעלילה, לדמויות או למקום התרחשות, אס-טי-וי מספק, 24 שעות ביממה, רצף צפוף של דימויים גולמיים השאובים היישר ממעמקי התת-מודע הקולקטיבי. הקליפים של אס-טי-וי הם גלולות מרוכזות, דבוקות זו לזו, הנבלעות ברצף ומופרדות זו מזו רק בפרסומות ובפרומואים פזורים, שנראים גם הם כמו קליפים. אס-טי-וי לעולם אינו מפלה: הוא בולל יחדיו דימויים וקולות מכל קצוות הספקטרום, מהקדוש ביותר עד הפרוורטי ביותר. התוצר הסופי הוא מטר בלתי פוסק של תמונות, קולות, מילים ושברי מילים, שבהדרגה נבללים לנגד עיני הצופה המתמיד לכדי מקסם היפנוטי אחד. ודעו, שהצופה הצעיר מבלה מול אס-טי-וי יותר שעות מאשר מול כל ערוץ אחר. אס-טי-וי הוא הקשר שלו למאגר השירים והדימויים של צעירי העולם, התשתית התרבותית לקשרים שהוא רוקם באינטרנט ובחוו"ל, כרטיס הכניסה שלו למועדון הקוסמופוליטי.

המשאלות והחרדות הסודיות ביותר שלנו מסתתרות מתחת למחשבות ולמילים. אם ברצוננו לפצח את הצופן המנחה אותן, אין לנו נקודת מוצא טובה יותר מאשר המקום שבו המחשבות והמילים טפלות לאורות ולצלילים: ערוץ הקליפים והטריפים, לב הפופ, אס-טי-וי.

החיים כאפטר-פרטי

אחרי כמה דקות צפיה מצטללת תובנה ראשונה: אס-טי-וי הוא ארס-פואטי. כלומר, ערוץ העוסק בעצמו, ערוץ עם מודעות עצמית. בוודאי ברמת הקליפ, וגם ברמת המלים, במידה וניתן להבין אותם, המוטיב החוזר המרכזי ביותר באס-טי-וי הוא מועדון הריקודים, אותו מועדון שהוא-הוא זירת ההשמעות הראשית של השירים שאס-טי-וי מפרסם. ישנם מיחזורים נוספים: אמנים רבים יוצרים גרסאות כיסוי – כלומר, ביצועים חדשים לשירים ישנים – של אמנים אחרים, גלי 'רטרו' נוסטלגיים לשנות השבעים והשמונים, פארודיות עצמיות. אס-טי-וי הוא יקום מקביל, עולם מוכל בעצמו, הרוקד סביב עצמו כאליל.

בליינים מנוסים יודעים, שסוף המסיבה העיקרית של הלילה הוא רק תחילת המסיבה השניה, זו שתוביל אותם אל הבוקר – המסיבה שאחרי, האפטר-פארטי. האפטר-פארטי היא מסובב ללא סיבה, מסיבה שאינה חוגגת אלא מסיבה נוספת. הדבר מזכיר לא במעט את השלב האנאלי של הינקות, בו התינוק צורך את מה שהוא מייצר בעצמו. אס-טי-וי משרטט מעגל דומה בתוך מועדון הריקודים. אם הערוץ מספר סיפור, זהו סיפורו של עולם שהוא אפטר-פארטי נצחי, עולם החג את עצמו בתנועה בלתי-פוסקת.

המהפכה הא-מינית

צפייה באס-טי-וי מראה, שהמהפכה המינית מפנה בהדרגה את מקומה לטובת מהפכה חדשה, שניתן לכנותה 'המהפכה הא-מינית'. מהפכה זו היא השעמום הממלא את הנפש לאחר שכל הפנטזיות מומשו. אם המהפכה

המינית ביקשה להסיר את מעטה התרבות האנושית מעל לטבע החייתי, הרי שהמהפכה הא-מינית משכפלת את אותה תנועה, הפעם במגמה להסיר את מעטה החייתיות מעל לטבע הצמחי. אם בחיה יש תשוקות ויצרים והיא דוהרת לממש אותם במלוא התנופה, את הצמח מאפיינות קהות ואפאתיה. התנועה מהחיה לצמח, אם כן, אף שהיא ממשיכה את התנועה המקורית מהאדם לחיה, מבטלת לחלוטין את המטרה שזו ניסתה להשיג.

התנועה מהאנושי לחייתי ולצמחי מתבטאת בקליפים בצורת מעבר הדרגתי מהתעסקות באהבה להתעסקות במין, ולהתעסקות באכזבה שאחרי המין. הדבר מתבטא, קודם-הכול, במספר העצום של שירי פרידה המוצגים בערוץ, שהזמרים שופכים בהם ככעס את כאב נטישתם. במחול הערפדים של העוזבים והנעזבים מסגל לעצמו הנעזב את איכויותיו האגרסיביות של מי שעזב אותו: פניו מתקשחות, שפת גופו מתחדדת, בגדיו משדרים עוצמה אלימה, קולו מתרומם והופך לצעקה. השינוי ניכר בייחוד בדמותן של הזמרות הצעירות, שתווי פניהן קורנים תום ונקיות אך ארשת של לוחם קשוח נסוכה עליהן: ניגוד מבהיל, שקשה להבחין בו רק משום שהוא כה נפוץ.

ניגוד זה מתקיים בצורתו החריפה ביותר אצל בריטאני ספירס, האלילה הבלתי מעוררת (נכון להיום) של בנות הנעורים. בקליפ שלה "Toxic" ("רעיל"), מגלמת ספירס אישה בעלת זהות כפולה: כלפי חוץ היא דיילת צעירה ותמימה במדי תכלת, שלכאורה בכלל אינה מודעת למיניותה; בחייה הסודיים היא סוכנת חשאית קטלנית, עוטה בגדי עור שחורים, המשתמשת במיניותה ככלי הרג. המעניין הוא, שאף כי כל אחת משתי דמויות-הקצה האלו משדרת מיניות מאוד גדולה, אצל שתיהן אין למיניות הזו כל כיסוי: הדיילת עוד לא התחילה להתעניין במין, ואילו את הסוכנת המין כבר לא מעניין. ספירס הצליחה למזג בקליפ אחד את השלב הפרה-מיני של המהפכה עם השלב הפוסט-מיני שלה. זוהי רק רֵאָיה אחת לכך, שכשהמיניות עולה על גדותיה היא גולשת חזרה אל האדישות הצוננת של הילד. עם הבדל אחד: הילד אדיש כי עדיין לא ראה שום דבר, ואילו המבוגר אדיש כי ראה כבר הכול. המיניות של ספירס היא אפוא הונאה: חגיגת החופש המיני שהיא מסמלת אינה אלא מסווה לחיסול המין.

אך הדוגמה המובהקת ביותר להתדרדרות מאהבה למיניות וממנה לא-מיניות היא הקריירה הארוכה של ג'ורג' מייקל. כשהייתי ילד, בשנות השמונים, מייקל היה זמר נעורים רומנטי ומתקתק שבנות כיתתי העריצו אותו. הלהיט הגדול שלו היה "Last Christmas I Gave You My Heart", שיר על אהבה נכזבת, המבִּפֵּה את אובדנו של תום הנעורים. לא חלפו שנים רבות, ומייקל הוציא את הלהיט השערורייתי "I Want Your Sex". מייקל התגבר על אותו שברון לב ראשון, שכח את משאלותיו בדבר האהבה, הזוגיות והרוך, ונולד מחדש כנער בילויים המעוניין רק במין. אך התבגרותו לא הסתיימה בכך: כעבור עשור וקצת מייקל של שנות האלפיים משגר לאוויר את "FREEEAK!", שיר פורנוגרפי שנושאו סטיות אלימות. הקליפ של השיר החדש מתרחש במועדון סאדו-מאזו עתידני, שבו מייקל הוא יצור שחציו אדם וחציו מכונה, המצליף בשפחות מין קשורות בקולר. המיניות אינה מרגשת עוד את מייקל, כך נדמה, והוא עבר הלאה, אל ריגושים יותר קיצוניים, שאינם מיניים אלא אלימים. לכשהשלב הצמחי של המהפכה הא-מינית ימצה את עצמו, לא יוותר לה אלא להתנוון הלאה, אל שלב הדומם – שלב האטימות הגמורה, שלמרבה ההפתעה הוא גם רגוע מאוד. בניגוד לנבואתם של השמרנים, קצה של המתירנות המינית איננו אנרכיה ברברית, אלא גרוע מזה – שלוה רוגעת, כמו של חול מדבר המתבדר לאטו ברוח, וכמוהו שוממת ומתה.

העבודות החדשה של האפרו-אמריקאים

צפייה בתפקיד שממלאים זמרים וזמרות שחורים באם-טי-וי, קצת יותר ממאה שנה לאחר שחרור העבדים השחורים, מגלה כמה מהתוצאות המאוחרות של שילוב השחורים בחיים האמריקאיים. ובכן, יש חדשות טובות ורעות: החדשות הטובות הן, שהאפרו-אמריקאים ממלאים נפח מכובד ביותר משעות השידור של הערוץ,

שבחלקים מסוימים של היום עובר את חמישים האחוזים. החדשות הרעות הן, שהאפרו-אמריקאים הם שוב עבדים. מפח העבדות הפיזית של דרום ארצות-הברית הם נפלו לפחת העבדות הרוחנית של הצפון הליברלי. עכשיו כאז, חירותם העצמית משוללת לחלוטין, והם מתנהגים כבובות שרצון אדון נוהג בן. ההבדל היחיד, והעגום מבחינת השלכותיו בכל הנוגע לשחורים, הוא שהעבדות החדשה היא רוחנית, לא פיזית, ולכן איננה כפויה.

כל הזמרות השחורות, כמעט ללא יוצא מן הכלל, הן בעלות עור בהיר ושיער מוחלק, במקרים רבים צבוע לבלונד. הגדילה לעשות הזמרת Beyonce בקליפ לשירה "Naughty Girl", "נערה שובבה". ביינס לא רק עיוותה את עצמה לפי קווי היופי הלבן, אלא בראה מחדש עולם שלם של זוהר לבן אבוד: מועדוני המאפיה הנוצצים של שיקאגו בתקופת אל-קאפונה. פרט לפרט שוחזר מועדון מהתקופה, מקירות הארט-דקו המסוגננים ועד לאחרון צעיפי הרקדניות. אך רגע אחד, זוהי שיקאגו אלטרנטיבית, שכולם בה שחורים! ובכן, ראו זה פלא: השחורים זכו בארצות-הברית לחירותם המיוחלת, והם חופשיים כעת לכתוב לעצמם את נראטיב זהותם. וכיצד הם מנצלים חירות זו? בכך שהם משחזרים תקופה מן המסואבות והאפלות ביותר בעברה הקרוב של אמריקה הלבנה ומתענגים על הזוהר השטחי שלה. הקליפ הוא משאלה: לשוב במכונת הזמן אל אותה תקופה ולחולל יקום מקביל, שבו השחורים ניצבים בפסגת סולם המעמדות במקום בתחתיתו. לכאורה, מה רע? השחורים בסך-הכול רוצים כמה לגימות מהמרטיני שנשלל מהם. אך סולם המעמדות עצמו, המזהה הצלחה עם נהנתנות, משקף ציר ערכים אמריקאי לבן. מאחורי נראטיב העוצמה השחורה מסתתר אפוא מטא-נארטיב יותר עמוק, המעיד על שלטונו המתמשך של הלבן. דימויה העצמי של ביינס כסמל הצלחה שחור הוא אך פוסטר דקיק שאינו מצליח לכסות את קירותיו הלבנים, המיתממים, של כלאה החדש.

מצבם של הגברים השחורים נבדל במקצת, אך לא לטובה. את העובדה שהם משועבדים לתרבות הלבנה בדיוק כמו נערותיהם מוכיח אמן הראפ המכונה OutKast, מילה שפירושה "מנודה", בשגיאת כתיב (שגיאת הכתיב מכוונת, והיא נועדה כנראה לסייע לאאוטקסט לבסס את תדמיתו ככושי המדוכא, שאפילו קרוא וכתוב לא למד). אאוטקסט שב בקליפ שלו לסוואנות של אפריקה השחורה, מולדתם הקדומה של אבות-אבותיו, אך עושה זאת כתייר בלבוש מערבי, מצויד במשקפת. ומה הוא סוקר דרך משקפתו? לא תאמינו: עדר דוגמניות שחורות בביקיני, הרועות בסוואנה בינות לגירפות ולפילים. מראה הדוגמניות, שהיה מותיר את אבותיו אדישים, מלהיב את אאוטקסט. זמר הראפ הצעיר, מתברר, חזר ליבשתו מצויד בעיניו של כובש לבן. המשקפת שבידו אינה אלא אצטלה חיצונית לעדשות הקולוניאליסטיות המושטלות בתוך ראשו. בעזרתן, בגסות של כובש הכופה על נתיניו את ערכיו-שלו, ממציא אאוטקסט מחדש את הילידות האפריקאיות התמימות כאובייקטים מיניים של המערב.

את המעגל סוגר הראפר הלבן הידוע אמינס. אמינס הוא דור שני לשכפול: הוא מחקה את האמינס השחורים המחקים את הלבנים. הקליפ המשותף שלו עם להקתו הכל-שחורה D12, "My Band", מראה כיצד משתלט הראפר הלבן, המחזיק מעצמו יותר שחור משחור, על הלהקה הכושית, עד שלבסוף הכושי השמן דוחק אותו מהבמה ותופס מחדש את מקומו הצודק... רק כדי להתפשט ולהתגלות כזמר דראג בשמלה (כידוע, הדובדבן שבקצפת הפופ הלבן). עזבו, אל תהיו כבדים.

לאן צועד ראש-רדיו?

פתאום באמצע היום: מצעד קצר של עשרת השירים הטובים ביותר של להקת רדיוהד, לפי בחירת הצופים. אנחנו עולים ליגה ביחס לשירים שהוקרנו עד עכשיו: רדיוהד היא מהלהקות המקוריות ביותר מבחינה מוזיקלית, יש לה הקליפים המעודנים והמתוחכמים ביותר בערוץ והיא חפה מהתחנפות מסחרית. לכן רדיוהד היא גם המעבדה הטובה ביותר, שניתן ללכוד באמצעותה כמה מזרמי העומק של הרוח המפעמת באם-טי-וי.

העולם הנשקף מבעד לזוגיות הקליפים של רדיוהד הוא עולם פוסט-אפוקליפטי, עולם שהבריות בו נידפות הנה והנה כחיים-מתים, מונעות כמותך אינרציה בלבד. ראו את אנשי המחשב הגולמניים הצועדים במהירות ברחובות הקליפ "Go to Sleep", עיוורים לבניינים הקורסים סביבם ארצה בקול שאון; הביטו בטיפוסים המאכלסים את אתר הקרוואנים הנשכח של "Street Spirit" – הילד האינדיאני, השיכור הפצוע, הרקדנית – ההולכים ודוהים להם, שבויים איש-איש בבועת הזמן שלו, לעד בלתי-נוגעים; הבחינו בגלריית הלכות של הסופרמרקט הניאוני של "Fake Plastic Trees", המתרוצצים הנה והנה בין המוצרים, ישובים בעגלות כילדים, אחוזים במחול צריכה הזוי, שלא רשימת קניות מנחה אותו ולא חשבון יסכם אותו; התלוו לצוללן הבודד, המגושם, החוקר את עיר הרפאים הטבועה של "The Pyramid Song", שט בינות לשלדים הצפים ולבניינים השוממים, ולבסוף שוכח את שליחותו ומתיישב לו על כורסה בבית נטוש, אולי ביתו הנשכח, כמו אנתרופולוג שהלך לאיבוד בארץ שחקר. טיפוסים מגוונים אלו הם כולם ילדיו של אותו עולם כבוי וקר, שנעימת הרקע הקבועה שלו היא קולו הצרוד, המפלח, של תום יורק. יורק האנטי-גיבור, הסולן השדוף והמיוסר של רדיוהד, הוא במונן מסוים ישוע של עולמו הבדיוני, משיח חילוני אשר נשלח לגלות לכולם שלא מצפה להם שום גאולה, רק גסיסה ארוכה ואטית.

מוטיב המת-החי מגיע למיצויו בקליפ שנון אחד לשיר הפשוט יחסית, "Just". זהו קליפ חריג, שכן הוא כולל תסריט מילולי עם דיאלוגים שאינם נשמעים, אך מופיעים בצורה של כתוביות תרגום בתחתית המסך, מעט כמו סרט אילם. הקליפ מציג אדם מעונב ומכובד, ההולך בדרכו בבוקר. לפתע הוא נעצר, ובלי שום סיבה ניכרת לעין נשכב על המדרכה בתנוחה חצי-עוברית. הולך-רגל הצועד במהירות נתקל בו. הכול בסדר? הוא שואל את האיש השוכב. כן, משיב זה, אנא הנח לי לנפשי. האיש השני מתעקש לעזור לו, אולי הוא שיכור או חולה? לא, מפציר השוכב, המשך בדרכך. מדוע אתה שוכב לך כך, באמצע הרחוב? איני יכול לספר לך, בבקשה אל תשאל. התקהלות נוצרת סביב השוכב, שוטר מגיע למקום. הציבור מתקומם על כך שהאדם שוכב באמצע הרחוב בלי להסביר מדוע, ודורש לדעת את הסיבה. האנשים חשים, כך נדמה, שהאיש השוכב מסתיר סוד חשוב. יתרה מזו, אולי הם חושדים שהאיש השוכב עושה בדיוק מה שהם היו רוצים לעשות, אך לא יכולים להסביר מדוע. אני יודע, קורא הולך-הרגל הראשון, זה בגלל שהכול חסר טעם, נכון? בגלל שכולנו נמות בסוף, זה העניין?! לא, משיב האיש בשקט. אז מה כן?! צווחים כולם. האמינו לי שאתם לא רוצים לדעת את הסיבה, הוא אומר. אנחנו כן רוצים, ספר לנו!! בסדר, הוא משיב, אגלה לכם, ושאלוהים יעזור לכולנו. כעת נעלמות פתאום הכתוביות, ורק פיו נע חרישית, ללא כתובית הפעם, חושף את הסוד הנורא באוזני כולם חוץ מאיתנו. שוט הסיום של הקליפ הוא זום-אאוט כלפי מעלה, הרחק מפניו של האיש, המגלה שכל המתקהלים הצטרפו אליו לשכיבה עוברית על המדרכה, עיניהם פקוחות ומבטיהם מבוטלים.

הפאנץ'-ליין מותיר אותנו באי-ידיעה באשר לאותו הסוד, שאילו ידענו אותו היינו גם אנחנו, כנראה, מתייאשים מכל עיסוקינו ונשכבים על הארץ. אך האם באמת הסוד כה כמוס? האם שאר השירים של רדיוהד, וערוץ המוזיקה המארח אותם, לא הסגירו אותו כבר? למעשה, הדברים קרובים כמלוא הנימה להיות מפורשים: אם הסיבה ליאושו של האיש איננה הפחד מהמות – הסיבה הוותיקה, הקלאסית, הימכובדת לייאוש – הרי היא יכולה להיות רק דבר אחד, ודבר זה הוא ההבנה שחיי שקולים למוות. האימה הגדולה שגיבור הקליפ נעשה מודע לה פתאום אינה הפחד מכך שיום אחד הוא ימות, אלא הפחד מכך שעד אז יצטרך לחיות בכל רגע ורגע. מנקודת מבט שונה ניתן לומר, שמקור האימה שלו איננו חוסר טעם אלא עודף טעמים, הקהות שנוצרת מהגודש הבלתי פוסק של תכנים ואמיתות ודימויים ואפשרויות, הממלאים את ראשו. אילו היתה זאת החרדה המוכרת, חרדתו של המודרניסט שחש כי חייו מוגבלים וחסרי תוכן, היה גיבורנו יכול היה לבחור באחד הפתרונות הידועים שבהם בחרו אנשים אשר התמודדו עם אותה בעיה, כגון התאבדות, או חזרה בתשובה, או הדוניזם. אך הפוסט-מודרניסט, שהכול פתוח בפניו וחייו גדושים תכנים, אין לו חלל ריק שהוא יוכל למלא אותו בתוכן חדש. טמטום

הלב ורפיון הידיים שפשו בו מגודש החידושים אף שוללים ממנו את האפשרות להבחין בדבר-מה חדש או לייצר פעולה חדשה, ואינם מותירים לו אלא להישכב על הארץ בחוסר מעש.

רדיוהד, כזכור, חריגים ברצינותם בנוף של אם-טי-וי, אך דווקא הם מגלים את שכבות העומק של הערוץ. הם מספרים לנו את סיפורו הכן ביותר של הדור, סיפור הנחשף ברגעי השלווה וגילוי הלב. זהו סיפורו של דור מותש, דור שראה הכול והתנסה בכול. כמו דוריאן גריי, הנראה צעיר כלפי חוץ אך דיוקן נשמתו חושפת פנים של זקן מעוות, כך הם בני-הנעורים שרדיוהד מייצגים אותם: פניהם החלקות והעדינות הן מסכה לנשמה מצולקת וצינית, שהזדקנה בטרם עת. בקשתם היחידה היא זו שמציג יורק באחד משיריו השקטים והמרגשים ביותר, "No Surprises": בבקשה, די עם האזעקות, די עם ההפתעות. תנו רק קצת שקט.

הדימויים הקונבנציונליים של מוות צבועים תמיד בגוני אפור ושחור, ותמצאו בהם גולגולת פעורת חורי עיניים או ערפל המזדחל סביב קבר ישן. אך התבוננות זהירה יכולה לאתר זנים יותר חמקמקים של מוות. היא יכולה לגלות לנו שמוות יכול להיות גם ססגוני ומתנועע ומשוגע, לכאורה מלא חיות, לכאורה סרט מצויר לילדים. כזהו המוות הניבט אלינו מהתמונות המהבהבות של ראש-רדיו, שאינו אלא ראש-טלוויזיה, שאינו אלא ראשו-שלנו. הביטו: הוא מרצד על משקפי הפלסטיק הצבעוניים של הצופים. מוכי שיגעון ועיוורון ותמהון לבב, הם רוקדים לקול נגינתו של החלילן הטלוויזיוני הישר אל קצם.

הכלא המושלם

"והיית משוגע ממראה עיניך אשר תראה"

(דברים כח, לד)

הכלא המושלם הוא הכלא שנראה כמו החירות. זה כלא שאין לצאת ממנו, פשוט מפני שאתה בטוח שאתה כבר בחוץ. כזה הוא אם-טי-וי. הסיסמה של הערוץ היא "Free Your Mind!": השתחרר, מרוד בחוקים, כפור במוסכמות. הצופה באם-טי-וי כלוא במקום שנדמה לו כמשוחרר ביותר שיש, כארץ שהכול מותר בה. כך מוקהית בתוכו באופן שיטתי היכולת לפקפק בערכים הדקדנטיים של הערוץ. הוא פשוט מהופנט לחשוב שכל הטלות הספק כבר מאחוריו. לכן אם-טי-וי הוא גם הערוץ היחיד שיראה לך, שוב ושוב, קליפים בהם טלוויזיות מתפוצצות. זו הטכניקה שלו לתת לצופה פורקן ליצר המסוכן ביותר שלו מבחינת הטלוויזיה: הרצון המתקתק בו באופן תמידי לכבות אותה. כך מבטיח לעצמו הערוץ בבת-אחת את נטרולו של היצר ואת המשך קיומו-שלו.

החופש המיני, החופש של השחורים, החופש של החיים הטובים – כל אלו הם הסחות הדעת שנועדו להשכיח מאיתנו שאנו כלואים. מה עם להקת רדיוהד, תשאלו, זו שלכאורה מפכחת אותנו מהאשליה שהגענו לארץ החיים ומספרת לנו שבעצם אנו מתים מהלכים? ובכן, הם הסותמים במו ידיהם את המחילה היחידה דרכה עוד ניתן להימלט מאם-טי-וי. בכך שהם עושים קליפים על היותנו כלואים, הם רק הופכים את הבריחה מהטלוויזיה לסרט נוסף בה. בכלל, עבור ילדי אם-טי-וי החיים הם סרט, ואין זה משנה אם מה שמוקרן לנגד עיניהם הוא קליפ, סרט תיעודי, תחקיר חדשות או נאום הטפה של אחד מהוריהם. הכול נצפה מבעד לזכוכית עבה. הכול ניתן להחלפה בלחיצת כפתור.

הדרך החוצה מאם-טי-וי לא תיסלל מתוך המעגל הסגור של הערוץ. אין למה לחכות. פשוט צריך לצאת.